

Vyznání

Lenka Fejtová

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-94-7 (pdf)

ISBN 978-80-88080-95-4 (ePub)

ISBN 978-80-88080-96-1 (MOBI)

*Tuto knihu chci s velikou úctou a
srdečnou láskou věnovat všem
statečným ženám, které jsou neznámé
v davu a nesou svůj úděl.*

Slovo autora

Autorka vypráví životní příběh mladé ženy potýkající se s problémy v manželství a jejich řešení. Popisuje i neracionální chování týrané ženy a subjektivní vnímání psychicky vypjaté situace s dopadem do skutečného života.

Hlavní hrdinka příběhu paní Iva je skutečná osoba a veškeré informace uváděné v knize jsou pravdivé. Pouze jména postav jsou z důvodu příliš citlivých informací pozměněna.

Domnívám se, že kniha je pro čtenáře atraktivní, čtivá a ponechává mu prostor pro vlastní názor a úsudek. Pro řadu lidí se může stát útěchou v těžkých životních zkouškách, neboť dává pocit sounáležitosti s těmi, kteří zažívají podobné okamžiky. Jinému je naopak mementem.

Předmluva

Setkávaly jsme se pravidelně. Ne snad tak jako se navštěvují placené lekce jógy, ale zavolala-li Ivanka a já měla čas, nic nestálo v cestě tomu se vidět. Společně strávený čas byl pro mne „občerstvením“ a způsobem relaxace. Nad šálkem čaje nebo „kapučína“ jsme probraly novinky a filozofovaly nad životem. Dlouholeté přítelkyně? Zdálo by se. Nikdy neví člověk o druhém úplně všechno, to je nemožné, ale o přátelích víme mnoho z jejich života a domníváme se, že je známe takřka jako sami sebe. Přišel však okamžik, kdy mě Ivanka překvapila.

Pokaždé zasedla ke stolu s přátelským úsměvem a laskavostí v očích. Byla tím typem člověka, jenž je zvláště krásný. Vyzařuje něco hezkého zevnitř sebe. Vždy byla připravena mne vyslechnout a jemně uklidnit. Žádný problém nebyl příliš veliký a

já měla pocit, že nejsem na vše sama. Po společně strávené hodině jsem odcházela domů s lehkostí, povznášejícím pocitem a úsměvem na rtech. Všechno mělo svoje řešení.

Jednou Ivanka přišla na návštěvu k nám domů zkrátit mi dlouhou chvíli, neboť manžel byl zrovna dlouhodobě služebně mimo republiku a dcera se účastnila povinného lyžařského výcviku. Bezmyšlenkovitě jsme tlachaly u kuchyňského stolu, vyprávěly si, co je nového, jaké jsme četly knížky a podobně... Jak staré dobré kamarádky. Zhruba po půl druhé hodině se Iva chystala domů. Rozloučila se, oblékla bundu a zdvihla kabelku. Sáhla do ní a podala mi jakýsi sešítek. V jejich pěkných čirých očích se zračila bázeň.

„To jsem si kdysi psala. Nechci to nechávat doma. Už je to pryč. Ale je mi to líto to vyhodit.“

Nechápavě jsem si ji prohlížela.

„Co to je?“

Jen omluvně zavrtěla hlavou. Chtěla jsem notýsek otevřít.

„Ne, teď ne. Někdy ti to povím.“

Odešla. Zanechala mne plnou údivu mezi dveřmi.

Vrátila jsem se zpátky do kuchyně, tajemný sešítek jsem položila na stůl a sklídila nádobí po návštěvě. Vykonávala jsem běžné domácí práce a až večer, kdy mne dostihla nuda, jsem v křesle začala listovat rukou popsanými stránkami. V ruce jsem držela Ivančin deník. Se slzami v očích, nepředstavitelným údivem a hlubokým

soucitem jsem notýsek po několika hodinách odložila. Tu noc jsem ho přečetla až do posledního písmenka.

Nikdy jsem nic netušila. Iva byla moje přítelkyně, ale co prožila a jaké šrámy neslo její srdce, si nechávala pro sebe. Odsud pramenila její obrovská dávka empatie, laskavost a ochota pomoci. Nechtěla mít deníček u sebe. Uzavřela jednu životní etapu a nehodlala se k ní vracet. Přesto však v něm nechala kus svého srdce a bylo pro ni těžké ho vyhodit. Byla jsem za to ráda. Bylo by škoda to vyhodit.

Přemítala jsem o různých životních zkušenostech a o tom, jak se odráží v našem chování. Kolik asi je takových, které si uvnitř sebe nesou svůj vlastní kříž a na svět kolem se dívají jen s laskavostí v očích a soucitem v duši. Ani nejbližší zcela neznáme. Kolik je těch, jež uzavřeli svoji bolest uvnitř sebe

sama a ani jejich rodina, ani přátelé netuší, co se vlastně skrývá za jejich vlídností. Vědomí, že oni našli své dno a s láskou mohou podat pomocnou ruku. Svět není jen černý, ale ani černobílý. Mezi smutkem lze prožít i radost.

Tento deník prý měla Ivanka psát jako způsob terapie. Vypsát všechny vzpomínky i emoce. S obrovskou úctou k ní i ke všem ostatním ženám, jež zažívají, či zažily podobný osud, se bojím napsat cokoli bližšího o její osobě. Sama souhlasila s vydáním knížky, ale obávala se, aby nevrhla špatné světlo na lidi ve své blízkosti.

Začátek

Napsala jsem svůj příběh, protože jsem se chtěla usmířit s vlastní duší. Ovšem přála bych si, aby ti, kdo mají podobný osud, věděli, že nejsou sami.

Snad tisíckrát jsem se snažila zatlačit některé vzpomínky do pozadí. I když přicházely, tvrdošíjně jsem je zaháněla a sama sebe přesvědčovala, že nejsou. Bála jsem si přiznat, že to, co jsem prožila, ke mne patří. Strach, stud, ponížení. Teď se vyznávám – z vlastní slabosti, z neustálého strachu.

Ženy, které zažívají domácí násilí, každodenní ponižování, často i znásilnění, o svých zážitcích mlčí. Nemluví o nich ani samy před sebou. Způsobily by jim totiž velkou bolest. Schovají si je do tajné skříňky, kterou se snaží nikdy neotevřít. Jednou jsem četla,

že málo miluje ten, kdo ještě slovy dokáže vyjádřit, jak mnoho miluje. Tady je to podobné. Kdo hodně trpí, o tom nemluví. Je zvláštní, co všechno nepodstatné sdělujeme světu. Ale tam, kde nám srdce křičí, jsou ústa němá.

Přemýšlím, proč jsem se nikdy ani nesvěřila kamarádce. Jednak kamarádky byly zakázané. Ne přímo, ale pak by bylo méně času na domácnost, rodinu a manžela. A to se neodpouští. A potom to, co nepřipustíte ani sobě, kamarádce neřeknete. Důvody mlčení jsou velmi iracionální. Hlavně jsem se styděla, že já jsem ta ubožačka, která si nechá všechno líbit. Chudinka. V televizi a časopisech vidáme ženu silnou, emancipovanou. Vedle krásných obrázků jsou loga „Každý svého štěstí strůjcem“ a teď vy tady sedíte, polykáte slzy, aby nikdo neviděl, a snažíte se, aby si nikdo nevšiml. Děláte, ať si všichni

myslí, že je vše v pořádku, že jste také taková silná žena.

Velkou příčinou mlčení je také strach, že vám nikdo neuvěří. Bude vás mít za blázna a bude to všechno ještě horší. Příšerné je, že byste to musela někomu říct. Popsat. Mluvit. Sdílet. Dostat se do řečí. Ty pohledy. Už teď je těžké někoho normálně potkat. Co když kolemjdoucí tuší, co se u nás doma děje? Taková hanba. Kvůli těm všem důvodům: NEJLEPŠÍ JE MLČET. Žádná ostuda. A nejsem chudinka!

Až po mnoha letech němých vzpomínek má duše píše zpověď. Srdce už nekřičí. I když jizvy na něm zůstanou. Proto v řadě případů těžko volím slova. Někdy se může zdát text příliš strohý, omezující se na pouhý popis situace, bez emocionálního prožitku. V té chvíli je pro mne ohlédnutí se za minulostí nepříjemné a chci vidět jen bezbarvé

konstatování faktu. (Čtenáři se omlouvám.)
Podobných zážitků by bylo možné popsat
mnoho, ale podle mého soudu těchto pár
slov pro usmíření duše, postačí.
